

işçi dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Ocak 2011 • No:34

“Torba Yasa”yla İşçi Sınıfının Sömürüsü Daha da Katmerleşiyor Patronların Torbasına Girmemek İçin Birleşelim!

Patronlar sınıfının işçi sınıfına dönük saldırıları sürüyor. Yeni hak gasplarını içeren ve “torba yasa” adıyla gündeme getirilen düzenlemeler, AKP hükümeti tarafından mecliste görüşülmeye başlanmıştır. Yeni hak gasplarıyla birlikte sömürü daha da katmerli hale gelecektir.

Üstelik utanmadan bu “torba yasa”yı işçi sınıfının yararınaymış gibi sunmaktalar. Oysa bu koca bir yalandır. Çünkü “torba yasa” içinde yer alan katmerli sömürü maddeleri, Ulusal İstihdam Stratejisi Çalıştayında bizzat TUSİAD, MÜSİAD, TOBB, TUSKON ve TİSK gibi patron örgütleri tarafından önerilmiştir. Güya istihdam artacak ve işsizlik azalacaktı! Ne zamandan beri patronlar işçileri düşünür oldu? Nitekim işçilerin pat-

ronların umurunda olmadığını yasa maddeleri gözler önüne seriyor.

“Torba yasa” düzenlemesiyle birlikte patronların istihdam maliyetleri düşecek, biriken borçları ertelenecek ve vergi-prim borçları affedilecek. Patronların talepleri doğrultusunda İş Yasası ve Sosyal Güvenlik Yasasında yapılacak değişiklikleri içeren pakette yer alan saldırılar genel olarak şöyle:

- Esnek çalıştırma biçimi ve esnek sözleşme türleri daha da yaygınlaşacak,
- Taşeron uygulaması, önündeki kimi engeller kaldırılarak yaygınlaştırılacak,
- Kadrolu belediye işçileri tasfiye edilecek,
- Ücretli yıllık izinlerin nasıl kullanılacağı patronların

devamı arka sayfada

keyfine bırakılacak,

- Asgari ücret kademelendirilmesindeki yaş sınırı 16'dan 18'e çıkarılacak,
- 18 yaşından büyük 29 yaşından küçük işçilerin sigorta primleri meslek durumlarına bağlı olarak 24, 36 ya da 48 ay süreyle işsizlik fonundan karşılanacak,
- Meslek liseli stajyer öğrencilere verilen ücretler daha da düşürülecek,
- Deneme süresi dört aya çıkartılacak.

"Torba yasa" İşsizlik Sigortası Fonunu daha fazla yağmaya açıyor. Getirilen yasaya göre, 18 ilâ 29 yaş arasındaki işçilerin patronlar tarafından ödenmesi gereken sigorta primleri (24 ilâ 48 ay boyunca) İşsizlik Sigortası Fonundan karşılanacak. Yani işçilerin ücretlerinden yapılan kesintilerle oluşturulan fon, işçilere sorulmadan patronlara hediye ediliyor.

Belirli süreli sözleşme, "çağrı üzerine çalışma", "evden çalışma", "uzaktan çalışma" gibi kısa süreli sözleşme türleri esnek çalıştırmayı daha da yaygınlaştıracak. Buna bağlı olarak, güvenceden yoksun geçici iş ilişkisi temelinde yapılan sözleşme türleri yaygınlık kazanacak.

Halen yürürlükte olan iş yasasına göre, bir işyerine taşeronun (alt işverenin) girebilmesi için, "asıl işin bir bölümünde işletmenin ve işin gereği ile teknolojik nedenlerle uzmanlık gerektiren işler" olması şartları gerekiyordu. Paketle birlikte bu şartların herhangi birinin sağlanması yeterli olacak. Böylece asıl işler de taşerona verilebilecek ve taşeronlaştırma daha da yaygınlaşacak.

Sömürüyü daha da katmerli hale getirmek için, stajyer öğrenci çalıştırma koşulu olan 20 işçi sınırı 5 işçiye kadar düşürülüyor. Üstelik bugüne kadar stajyerlere brüt asgari ücretin yüzde 30'u üzerinden ödenen ücret, yeni yasayla birlikte net asgari ücretin yüzde 30'u üzerinden ödenecek. Böylece küçük işyerlerinde neredeyse tüm işleri yapan stajyer öğrenci-işçiler alabildiğine sömürülmüş olacak.

Getirilen düzenlemeler her alanda işçi sınıfına saldırı içeriyor. Örneğin, yeni işe alınacak işçiler için 2 ay olan deneme süresi, 25 yaşın altındakiler için 4 aya çıkarılıyor. Aslında bu düzenleme geçici süreli iş sözleşmesinden farklı değildir. Patronlar deneme süresi kapsamında işçileri ağır koşullarda çalıştıracak ve dört ay bittiğinde hiçbir hak vermeden kapı önüne koyacaklardır. Bu işçilerin yerini ise, bir dört aylığına daha yenileri alacaktır.

Katmerli sömürü getiren düzenlemelerin bir başkası ise, asgari ücret kademelendirilmesindeki 16 yaş sınırının 18'e çekilmesidir. Bu durumda 16-18 yaş arasındaki yüz binlerce genç işçi, daha düşük ücrete çalışmak zorunda kalacak. Bununla da yetinmeyen AKP hükümeti, sermayenin iştahını doydurmak için bölgesel asgari ücretin de önünü açmak istiyor.

Peki, tüm bu saldırılar karşısında sendikalar ve sendika konfederasyonları ne yapıyorlar? Saldırı yasaları gündeme gelince buna bir dur demek için hazırlıklara başladılar mı? İşçilerin taleplerini dile getirdiler mi? Bunların hiçbiri yapılmış değildir. Yasa mecliste kabul edilirken, bazı sendika şubelerini bir kenara bırakacak olursak, kahredici bir şekilde sendikalar kollarını dahi kıpırdatmamışlardır. Sendikaların tepesine çöreklenmiş olan sendika bürokratları, işçilerin hakları gasp edilirken rahatlarını hiç bozmamışlardır.

Kardeşler! Önümüzdeki dönemde çalışma koşulları daha da ağırlaşacak, ücretler düşecek ve sömürü daha da katmerleşecek! Bu katmerli sömürü saldırısını geri püskürtmenin, haklarımızı korumanın ve geliştirmenin yolu, bağımsız sınıf çıkarlarımız için örgütlenmekten ve mücadele etmekten geçiyor. İşçi sınıfı gerçek anlamda örgütlendiğinde ve gücünün farkına vardığında yalnızca sendika bürokratlarını sendikalardan def etmekle kalmayacak, ama aynı zamanda AKP, CHP, MHP ya da diğer sermaye partilerine karşı da gözünü açacak ve patronlar sınıfından hesap soracaktır. ■

Akkardan direnişi

Çel-Mer direnişi

UPS direnişi

Grev ve Direnişler Nasıl Güçlenir?

Son dönemde birçok işyerinde sendikalaşma ya da kriz nedeniyle işten atılan işçiler işyeri önünde direnişe geçiyorlar. Patronların saldırılarına boyun eğmeyen, çekip gitmeyen ve direnişe geçen bu işçiler onurlu bir mücadele yürütüyorlar. UPS, Akkardan, Çel-Mer, Mutaş, Sinter Metal, Sa-Ba, Bericap, Konveyör işçilerini ilk elden sayabiliriz. Bu direnişler, mücadele eden işçiler için oldukça öğretici oluyor, bir okul işlevi görüyor. Ama direnişlerin öğretici ve doğru yanları kadar, çok büyük eksikleri ve yanlışları da var. Eksiklikler tespit edilip dersler çıkartılmadığında, olumlu başlayan ve ilk başlarda öğretici olan direnişler zamanla pörsüyor ve moral bozucu oluyor.

Direnişlerde öne çıkan en çarpıcı yan, genellikle işçilerin direniş alanında beklemekle yetinmeleridir. Kimi olumlu örnekleri bir kenara bırakacak olursak, genel olarak sendikalar işçileri işyeri önünde bir beklemeye itiyorlar. Böylece direniş, bu şekilde pasif bir eyleme dönüşmüş oluyor. Oysa mücadeleyi güçlendirmek amacıyla direnişçi işçilerin aktif bir şekilde destek ve dayanışmayı örgütlemesi gerekiyor. Sendikaların görevi ise, desteğe gelen işçi örgütlerini direnişçi işçilerden yalıtılmak değil, tersine, işçilerle kaynaşmalarını sağlamak ve kapsayıcı bir mücadele için yardımcı olmaktır, bunu örgütlemektir.

Grev ve direnişleri güçlendirmek ve kazanıma dönüştürmek için yapılacak pek çok şey var, ancak biz burada üç ana konuya değinmek istiyoruz. Bunlardan birisi, **direnişçi işçilerin ailelerini mücadeleye çekme ihtiyacıdır**. Çünkü patron işçiyi işten attığında aynı zamanda işçi ailesini de cezalandırmış oluyor. Dolayısıyla da mücadele yalnızca işçilerin değil, işçi ailelerinin de mücadelesidir. Bu nedenle direnişçi işçilerin ekipler halinde aileleri ziyaret etmesi, neden mücadele ettikleri hakkında bilgi vermesi ve aileyi direnişin bir parçası haline getirmesi çok önemlidir. Ailelerin direnişin bir parçası haline gelmesi mücadeleyi her açıdan güçlendirecektir. Böylece işçi eve döndüğünde, ailesi ev kirasının ve kredi kartı taksidinin ödenmemesinin, mutfağa doğru düzgün bir şey girmemesinin, çocukların okul masrafla-

rının karşılanamamasının sorumlusunu direniş olarak görmeyecektir. Asıl sorumlunun patron olduğunu bilen aileler, tüm bu sorunların çözümünün mücadeleden geçtiğini kavrayarak direnişçilere destek olacaklardır. Örneğin, Akkardan ve Çel-Mer direnişlerinde bu yönde küçük ama olumlu adımlar atıldı. Diğer bir anlamlı örnek ise Konveyör işçilerinin tutumudur. İşçiler toplu olarak ailelerini ziyaret ederek direnişlerini anlattılar ve destek istediler.

Mücadelelerin başarıya ulaşması için, **fabrikada çalışan işçilerin direnişe kazanılması** bir diğer önemli görevdir. Birçok direnişte işçilerin bir kısmı fabrika önünde direniyorken, diğer işçiler üretime devam ediyorlar. Patronlar işten atma tehditleriyle işçileri direnişten uzak tutuyor ve direnişçi işçilerle iletişim kurmalarına izin vermiyorlar. Bu nedenle direnişte olan işçilerin önemli görevlerinden birisi de çalışan işçilerin evlerini düzenli olarak ziyaret etmek ve onları mücadeleye ikna etmektir. Patronların direnişçi işçiler hakkında söylediği yalanlar ve karalamalar ancak içeride çalışan işçilere ulaşarak boşa çıkartılabilir.

Grev ve direnişlerin güçlenmesi için **mücadelenin tek bir fabrikaya hapsolmaktan kurtarılması gerekiyor**. Tek tek fabrika önlerine hapsolan grev ve direnişlerin patronlar üzerinde güçlü bir etki yapması ve kazanılması çok zordur. Bunun için başta grev ve direnişin yaşandığı sanayi bölgesi olmak üzere, mücadeleyi işçilerin genelinin gündemine taşımak ve bu yönde sürekli bir çaba göstermek gereklidir. Sendikaların bu yönde aktif bir şekilde çalışması, işçileri harekete geçirmesi ve sınıf dayanışmasını büyütmesi grev ve direnişleri yalıtılmaktan kurtaracaktır. Yayılan ve sınıfın genelinin desteğini kazanan mücadeleler patronların direncini kıracaktır.

Direnişteki işçilerin; kendi ailelerini, işten atıldığı halde henüz direnişe katılmayan ve işyerinde çalışmaya devam eden işçileri ve sanayi bölgelerindeki diğer sınıf kardeşlerini yürüttükleri mücadeleye ortak etmeleri başarının temelidir. ■

Konveyör İşçilerinden: Boyun Eğmedik, Direnişe Geçtik!

“İşten atılan ve hakkını arayan Konveyör işçileri” imzasıyla İşçi Dayanışması’na bir mektup yollayan Konveyör işçileri şöyle diyorlar: “Bizler işten atılan ve hakkını arayan Konveyör işçileriyiz. İşimize geri dönmek için başlattığımız direnişin 30. gününü geride bıraktık. Önce 20 arkadaşımız sözleşmeleri bittiği gerekçesiyle işten atıldılar. Ama işten atılmayı kabul etmeyen bir grup arkadaşımız ertesi gün tekrar işe geldi. Verilen mücadele sonucunda Konveyör patronu bu arkadaşlarımızı işe almak zorunda kaldı. Fakat daha sonra, atılanlara yol gösterdiği gerekçesiyle bu kez bir başka arkadaşımız işten atıldı. Bu arkadaşımıza sahip çıktığımız için Konveyör patronu bizleri de işten attı. Bizler de boynumuzu büküp gitmedik, direnişe başladık.

“Direnişimiz boyunca fabrikada birçok değişime şahit olduk. Bizim direnişimizle birlikte işten atılmalar durduruldu. Ücretsiz izinler kaldırılıp ücretli izinlere çevrildi. Fabrikanın üretim bölümünde yetersiz olan ısıtma sistemi düzeltildi. Ayrıca depo bölümünün ısıtılmasına dönük adımlar atıldı.”

“Konveyör patronu içeride bu değişimleri yaparken bir yandan da bizim haklı mücadelemizi karalamak ve aramızdaki birlikteliği bozmak için elinden geleni ardına koymadı. Bizleri terörist, çapulcu, cahil, serseri ilan eden bir mektup yayınladı. Hatta daha da ileri giderek bizlerin para karşılığı orada olduğumuzu söyledi. Konveyör patronu, bunlarla da yetinmedi. İçeride sorgu odaları oluşturarak arkadaşlarımızı teker teker sorguladı. Bizlere selam dahi verilmesini yasakladı. Buna uymayanları ise iş-

ten atacağını duyurdu.

“Patronlar her dönem işçilerin haklı mücadelelerini karalamak için bu gibi yöntemlere başvurmuşlardır. Bizler bunun farkında olan işçiler olarak davamızın arkasında durmaya devam edeceğiz. Patron Hasan Basri Aksu’nun yıldırma politikalarına boyun eğmeyeceğiz. **Bizler işçiyiz ve hakkımız olan birlik olarak ve mücadele ederek kazanacağımızı biliyoruz.**”

Konveyör işçileri direnişlerinin 25. gününde fabrikanın önünde ikinci kez basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasına, direnişte olan Sa-Ba, Bericap ve İleri-Elektrokimya işçileri, Tuzla deri işçileri, UID-DER ve TİB-DER de destek verdi. Basın açıklamasında Sa-Ba ve Bericap direnişçileri de birer konuşma yaptılar. Direnişteki işçiler kendi ürettikleri sloganlarla Konveyör işçilerine taleplerini haykırdılar: “**Ne İstiyoruz İŞ, Ne İstiyoruz ZAM, Ne İstiyoruz SENDİKA, Vermeyecekler Alacağız, Yaşasın Onurlu Mücadelemiz!**”, “**İşçiye Selam Direnişe Devam!**”

İşçiler basın açıklamasında şunları dile getirdiler: “Bizler bugün yalnızca kişisel haklarımız için direnişte değiliz. Tüm Konveyör işçilerinin fabrika içersinde mahkûm edildiği kötü çalışma koşullarını değiştirmek için direnişteyiz. ... Kardeşler, ancak birlik olursak bu haksızlıkları engelleyebilir, işçilere dayatılan kölece çalışma koşullarını değiştirebiliriz. Şu anda yanımızda olan tüm işçi örgütlerine ve dostlarımıza teşekkür ediyor ve hep beraber haykırılım diyoruz, **Birleşen İşçiler Yenilmezler!**” ■

İşten Atılan Taşeron PTT İşçileri Direnişte

Topkapı ve Sarıyer PTT merkezlerinde çalışan işçiler, sözleşmeleri sona erdiği gerekçesiyle işten atıldılar. İşten atılmayı kabul etmeyen PTT işçileri 5 Ocakta direnişe başladılar. Direniş alanında çadır kuran işçiler, iş mahkemesinde işe iade davası açtılar. Taksim’de basın açıklaması yapan direnişçi işçiler, taşeronluk sisteminin kaldırılmasını, kadrolu olarak çalışmak istediklerini belirterek iş güvencesi, servis ve 8 saatlik çalışma süresi talep ettiler. İşçilere, işçi örgütleri de destek veriyor. ■

Sa-Ba Direnişçisinden Mektup

■ Sa-Ba direnişçisi bir işçi

Merhaba dostlar! 18 gün süren Sa-Ba direnişimiz 7 Ocak Cuma günü sona erdi. Bizler Sa-Ba işçileri olarak fabrikamızda yaşanan kötü çalışma koşullarına karşı Petrol-İş sendikasında örgütlenmeye başlamıştık. Bunu öğrenen Sa-Ba patronu çok geçmeden 4 arkadaşımızı “performans düşüklüğü” bahanesiyle işten attı.

Bizler sendika üyesi işçiler olarak arkadaşlarımıza sahip çıktık. Bunun üzerine patron haksız yere 100 işçiyi daha işten attı. İşten atılan ve haksızlığa uğrayan bizdik ama polisin saldırısına uğrayan da bizdik. Polisin saldırısının ardından sesini duyurmak için haykıran bir arkadaşımızın sözleri bıçak gibi saplandı zihnime. “Kimsenin ekmeğini çalmadık, kimsenin bir lokmasında değil gözümüz. Kendi ekmeğimizi istiyoruz biz. Ekmeğime el uzatıyorlar memur bey. Çocuklarımızın ekmeğini çalıyorlar. Hırsızın hiç suçu yok mu?” Hepimiz için sözün özü olmuştu bu haykırış. Ekmeğimizi istiyorduk çünkü. Sendikalı olarak çalışmak istiyorduk. Kimsenin hakkında değildi gözümüz ama kendi hakkımızı da kimse yemesin istiyorduk. İşte bu yüzden sonuna kadar direnmekte kararlıydık. 18 gün süren direnişimizin sonunda patrona sendikamızı kabul ettirdik. Fakat ödediğimiz bedel ağır oldu. Yapılan anlaşma ile direnişe devam eden 100 işçiden sadece 65’i içeriye geri alındı. 35 işçi ise işsizliğe mahkûm edildi. Buna karşılık olarak da atılma gerekçesi olan 25/2 maddesini patron geri çekti. Direniş geride kalırken, bizlere düşen dersler çıkartmaktır.

Öncelikle belirtmek gerekiyor ki, buradan direnişimiz boyunca bizlere desteğini sunan bütün kurumlara sonsuz

teşekkür ediyoruz. Bizler bu yola çıkarken birçok tecrübeden yoksunduk ve bunun bedelini 35 işçi arkadaşımızla ödedik. Maalesef sendika yöneticilerimiz bizlerin bu eksikliğini kapatmak yerine bizi sürekli frenleyen tutumlar sergilediler. Sadece sendikanın bu fabrikaya girmesi başarı ölçütü sayıldı. Bence bu tutum kesinlikle yanlıştı. Birçok arkadaşımız bu tutum neticesinde hayal kırıklığı yaşadı. Sanki bir tarafımız eksik kalmış gibiydi. Bunlara rağmen bizler mücadelemizin arkasında durduk. Sonuç itibarı ile kısmen de olsa bir şeyleri başararak direnişimiz sona erdi.

Bizler çok fazla bir şey bilmeden böylesi bir mücadeleye girdik. Eminiz ki doğru bir hazırlık aşamasından geçmiş olsaydık direnişimiz kayıpsız bir şekilde sonuçlanırdı. Bunu en iyi ÜİD-DER’in düzenlediği “Grevler ve Direnişler Üzerinden İşçi Sınıfının Sorunları” seminerinde fark ettik. ÜİD-DER gibi işçi örgütlerinin çok büyük bir önemi var. ÜİD-DER bir sendika değil, dolayısıyla sendikanın alternatifini de değil. Ama ÜİD-DER sendikalı ya da sendikasız mücadeleci işçilerin örgütü ve ne yapılması gerektiğini biliyor, yol gösteriyor. Bu seminerde, böylesi bir mücadele yaşamış öncü işçilerin deneyimlerini aktarmaları ve tartışmaları üzerine neleri eksik bıraktığımızı fark ettik. Buradan sendikasız ve sendikalaşmak üzere olan işçi arkadaşlarıma seslenmek istiyorum. Böylesi bir mücadeleye girerken en önemli şey ön-hazırlık ve kararlılıktır. Önümüze çıkabilecek engelleri hesap ederek, bir adım atarken bir adım sonrasını düşünerek yola çıkarsak ancak o zaman tam bir zafere ulaşabiliriz. ■

Bericap İşçileri Direnişte

Gebze’de bulunan Bericap fabrikasının önünde işçilerin direnişi sürüyor. Direniş, dört işçinin 24 Aralıkta işten atılması üzerine başladı. İşçiler patronun işten atma saldırısına direnişle cevap verdiler.

Yüze yakın işçinin verdiği mücadeleyi ÜİD-DER gibi birçok emekten yana kurum ve sendika da destekliyor. Direnişin 14. gününde işçilere uluslararası destek geldi. Uluslararası Kimya, Enerji, Maden ve Genel İşçiler Sendikaları Federasyonu (ICEM) Bericap’ı ziyaret ederek

işçilerin yanında olduklarını bildirdiler. Direnişin 19. gününde ise Petrol-İş Kadın Dergisi çalışanları, çeşitli kadın örgütleri ve feminist kadınlar Bericap işçilerini ziyaret ederek destek verdiler. Bericap direnişinin 20. günündeyse BMİS başkanlar kurulu, işyeri temsilcileri ve işçiler tarafından bir ziyaret gerçekleştirildi. Petrol-İş’te örgütlü olan Cambro Özay, Mecaplas, Süperlas, En-

plas işçileri Bericap işçilerini yalnız bırakmadı.

İşçiler, patronun asıl amacının örgütlü oldukları Petrol-İş sendikasını tasfiye etmek olduğunu belirtiyor ve mücadelede kararlı olduklarını vurguluyorlar. ■

Nemtrans Direnişi Sürüyor!

Bir İş Bankası kuruluşu olan Bursa Gemlik'teki Nemtrans Lojistik işçileri, Aralık ayından bu yana direnişterler. Nakliyat-İş sendikasında örgütlenedikleri için işten atılan 46 işçinin direnişi sürüyor. Direnişi kıramayan ve faaliyetlerine son verdiğini duyuran Nemtrans Lojistik, sendikalı işçiye olan tahammülsüzlüğünü göstermiş oldu.

Nakliyat-İş üyesi Nemtrans işçileriyle direnişlerini sürdürüyorlar. İş Bankası'nı muhatap alan işçiler, 12 Ocakta Gemlik'te başlayan ve İstanbul'a kadar süren bir yürüyüş düzenlediler. İşçiler, 2 gün süren yürüyüş sonucunda Taksim Odakule İş Bankası önünde basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçük-osmanoğlu, İş Bankası'nın sendikalı işçiye gösterdiği tahammülsüzlü-

ğü kınadı ve işçilerin bir an önce işe geri alınmasını istedi. İşçiler eylemlerini Levent'teki İş Bankası Genel Müdürlüğü önünde sürdürecektir. ■

“Torba Yasa”ya Karşı Eylemler

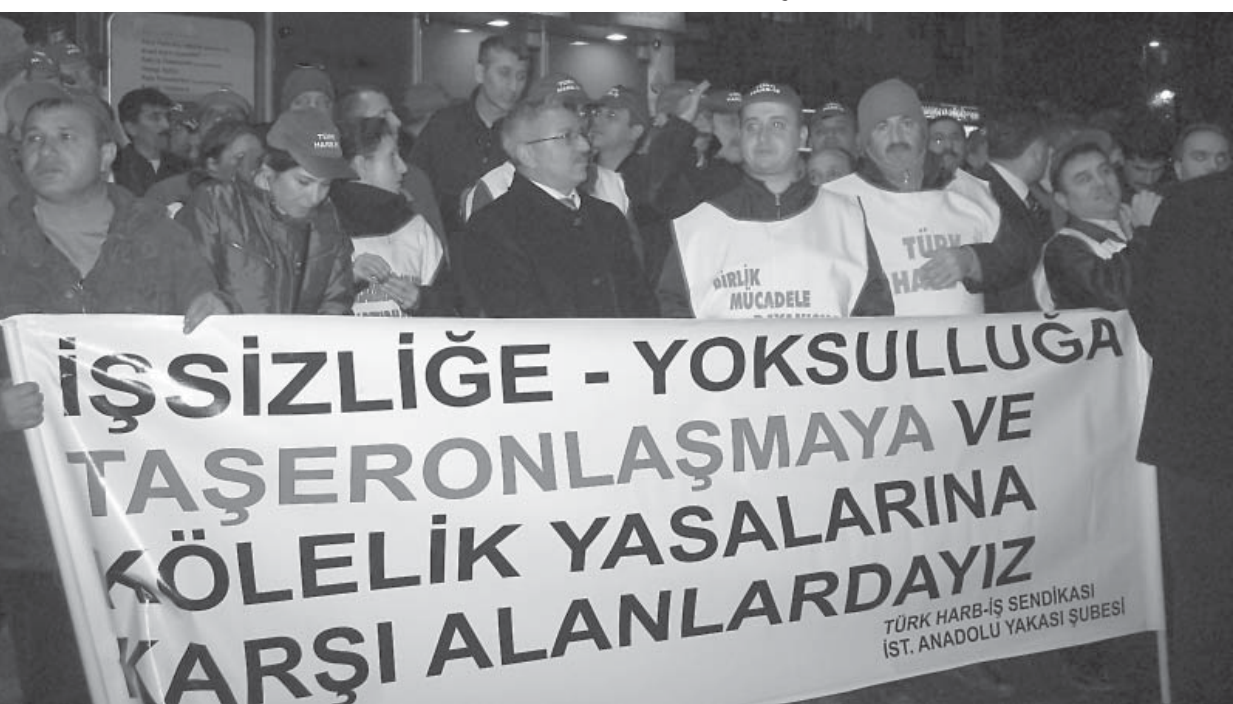
AKP hükümeti “torba yasa”yla işçi sınıfının elindeki son kırıntılara da el koyuyor. Sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda hazırlanan “torba yasa”ya karşı ne yazık ki sendikalar ve konfederasyonlar üzerlerine düşen görevleri yapmadılar, yapmıyorlar. Bununla birlikte Belediye-İş, Genel-İş ve SES gibi sendikaların şubeleri yasanın meclisten geçmemesi için eylemler yapıyorlar.

Genel-İş 22 Aralıkta İstanbul, Ankara, İzmir gibi büyük kentlerde gerçekleştirdiği basın açıklamalarıyla torba yasanın derhal geri çekilmesini talep etti. Kimi sendikaların şubelerinden oluşan Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu da İstanbul Taksim'de bir basın açıklaması yaptı.

Bu kapsamda Genel-İş ve Belediye-İş Unkapanı Bölge Çalışma Müdürlüğü önünde ortak bir eylem yaparak hükümetin yasayı geri çekmesini istedikler. “Hükümet yasayı al başına çal” sloganı eşliğinde yapılan yürüyüşe işten atılan İSG işçileri ve emekten yana kurumlar da destek verdiler. Eylemde Türk-İş protesto edildi. Geçen hafta toplanan Türk-İş başkanlar kurulu, “başbakanlık yasanın kimi maddelerini gözden geçirecek” diyerek bir eylem kararı almamıştı. Belediye-İş üyesi işçiler, İzmir Türk-İş 3. Bölge Temsilciliğini işgal ederek Türk-İş bürokrasisinin tavrını protesto ettiler.

14 Ocakta Kartal'da sendikalar ve emekten yana

siyasi partilerin katılımıyla yasa protesto edildi. Yürüyüşün ardından yapılan konuşmalarda Tunus ve Cezayir işçilerine dayanışma mesajı gönderildi. Torba yasayla işçilerin hangi haklarının gasp edildiği sıralandı. Yasa kaldırılincaya kadar eylemlerin devam edeceği vurgulanarak eylem sona erdirildi. ■

Tunus'ta ve Cezayir'de Ayaklanma

Tunus'ta yoksulluğa ve işsizliğe karşı yapılan protestolar ayaklanmaya dönüştü ve komşu ülke Cezayir'e de yayıldı. Tunus Devlet Başkanı Zeynel Abidin Bin Ali, yaygınlaşan protestolar karşısında 23 yıllık iktidarını bırakıp ülkeden kaçtı.

Her iki ülkenin işçi ve emekçileri yıllardır işsizlik ve yoksullukla boğuşuyor. 26 yaşında, üniversite mezunu bir genç olan Tunuslu Muhammed Buazizi iş bulamayınca seyyar arabasıyla meyve ve sebze satmaya başlamıştı. Ancak zabıta memurları, izin belgesi olmadığı gerekçesiyle arabaya el koydu. İşsiz genç bunun ardından 17 Aralıkta üzerine benzin dökerek kendini yaktı. Ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılan genç, tedavi altına alındı. Sonrasında iki genç işsiz daha intihar ederek yaşamını yitirdi. Üniversiteli, diplomalı birçok genç işçi, bunun ardından, artan işsizliği ve yoksulluğu protesto etmek için irili ufaklı eylemler yapmaya başladılar. Ancak Muhammed'in 4 Ocakta hayatını kaybetmesinin ardından eylemler isyana dönüştü. 5 Ocakta binlerce işçi, cenaze töreninde bir araya geldi. Muhammed Buazizi, Tunus halkı için işsizliğe, yoksulluğa karşı isyanın simgesi oldu. Cenaze törenine 5 bin kişi katıldı ve yürüyüş yaptı. Hayat pahalılığına ve işsizliğe karşı öfkelerini haykırdılar. "Muhammed, biz bugün senin için ağlıyoruz ama senin ölümüne neden olanları da biz ağlatacağız!" dediler. Aynı gün 17 yaşındaki bir öğrenci de Tunus'un kuzeyindeki Aryana eyaletinde bulunan okulunda kendini yakmaya çalıştı.

10 Ocakta Tunus'taki ayaklanma dördüncü haftasına girdi. Ancak başbakan Bin Ali eylemler sonucunda ülkeyi terk etmek zorunda kalana kadar, halkın iş ve ekmek talebine karşı kurşun sıktı. Bugüne kadar polis kurşu-

nuyla 70'ten fazla işçi hayatını kaybetti. Yüzlerce genç gözaltına alındı, tutuklandı. Devlet ölümlerin nedeni olarak "kendini savunduğunu" iddia ediyor. Silahlı olan bir gücün, silahsız işçilere karşı "kendini savunduğunu" iddia etmesi komik ve inandırıcılıktan yoksundur. Diğer taraftan kitlelerin bu öfkelerini "terörizm", işsizlikten bunalmış işçileri de "teröristler" olarak tanımlayan devlet, sıra kendine geldiğinde, işlediği katliamı yasal kılıfa uyduruyor. Gerçek teröristler, kendi iktidarı ve kârları için işçileri işsizliğin ve açlığın pençesinde kıvrandıranlar değil de kimlerdir?

Tunus'ta yaşananlar, patronların ve onların temsilcisi olan devletin, emekçi kitlelerden ne kadar korktuğunun bir göstergesidir. Ancak Tunus halkı korkmuyor. Devletin kolluk güçlerinin saldırıları karşısında, "artık sizden korkmuyoruz!" diye bağıyorlar. Tunuslu işçilerin yıllardır biriken öfkesi, onları açlığa ve yoksulluğa iten egemenlere karşı dinmek bilmeyen bir çılgılık halinde yükseliyor: "Ne yönetiminiz, ne devletiniz, ne de kolluk güçleriniz bizi durdurabilir!"

Tunus'un ardından Cezayir'de de temel gıda fiyatlarının yükseltilmesine ve işsizliğe karşı 5 Ocakta isyan başladı. Hükümetin temel besin maddelerinin fiyatlarını yükseltmesine öfkelenen işçiler sokaklarda protesto gösterileri ve eylemler organize ettiler.

Kitlelerin öfkesinin ardından hükümet isyanı yatıştırmak için şeker ve yağ fiyatlarında geçici olarak vergi indirimine gideceğini açıkladı. Ancak işçiler yalnızca temel besin maddelerinin zamlanmasına değil, işsizliğin sürekli olarak artmasına, eğitim ve sağlık alanında yapılan haksızlığa ve adaletsizliğe karşı da öfkeli. Cezayir'de gençlerin işsizlik oranı yüzde 30'a çıkmış bulunuyor.

Cezayir'de de Tunus'ta olduğu gibi, devlet, kitlelerin taleplerini görmezlikten gelerek, kolluk güçlerini halkın üzerine salıyor. Şimdiye kadar yapılan eylemlerde sendikaların açıkladığı rakamlara göre ölenlerin sayısı 100'e yaklaştı, bini aşkın kişi yaralandı, yüzlerce kişi de tutuklandı. Hükümet öfke kusarak göstericileri cezalandıracağını söylüyor. Ama asıl cezalandırılması gerekenlerin kim olduğu bellidir. İşçilerin elleri ve emekleri üzerinde yükselen zenginliğe el koyarak, onları açlığa, yoksulluğa ve kötü yaşam koşullarına terk edenlerin cezasız kalmaması gerekir. Onlara hak ettikleri cevabı er ya da geç birleşen işçi sınıfı verecektir. ■

Yiyin Efendiler...

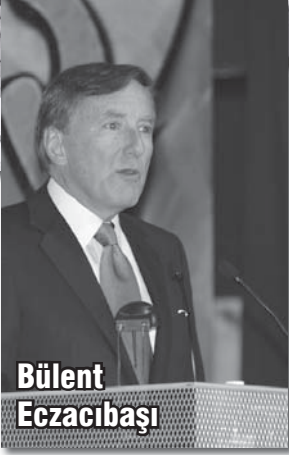
**Mustafa
Koç**

**Ümit Boyner
(TÜSİAD başkanı)**

**Aydın
Doğan**

**Bülent
Eczacıbaşı**

**Güler
Sabancı**

**Ömer Cihad Vardan
(MÜSİAD başkanı)**

■ Sefaköy'den bir işçi

*Yiyin efendiler yiyin, bu han-ı ıstiha sizin,
Doyunca, tıksırınca, çatlayıncaya kadar yiyin!*

*Bu harmanın gelir sonu, kapıştırın giderayak!
Yarın bakarsınız söner bugün çıtırdayan ocak!
Bugünkü mideler kavi, bugünkü çorbalar sıcak,
Atıştırın, tıksıtırın, kapış kapış, çanak çanak...*

*Yiyin efendiler yiyin, bu han-ı ıstiha sizin,
Doyunca, tıksırınca, çatlayıncaya kadar yiyin!*

(Tevfik Fikret)

Ey Türk patronları! Kaymak tabakanın en ballı sülaleleri! Duyduk ki aranızdaki en zengin yüz ailenin kişisel serveti 227 milyar dolara varmış. Sizin şu rengârenk ekonomi dergilerinizden birinde yazıyorlar her yıl. Hanginiz kaçınıcı sraya çıkmış, kim servetine servet katmış! Milyarlarca dolar eden ve sermayenin somutlaşmış hali olan bankaları, işyerlerini ve diğer şeyleri saymıyoruz bile. Kişisel servetten söz ediyoruz.

Koç sülalesi yine birinci sırada. Askerî ihaleler nasıl gidiyor Rahmi Bey? Babanız milletvekilleriyle de generallerle de pek içli dışlıydı. Cumhuriyet kurulalı beri devletin en yağlı ihaleleri sizin oldu. Füze kalkanı iştahınızı açtı mı? Siz bilirsiniz işinizi!

Doğuş sülalesi, siz ikinci sıradaymışsınız. Otomotiv, inşaat, medya derken, tefecilikle “Garanti”lediniz servetinizi.

Ülker Beyler üçüncü sırada. Hani bu “İslamcı sermaye” denenlerdensiniz. Ama sermayenin yeşili, sarısı, moru, kırmızısı olmuyor değil mi? Fabrikada 12 saat çalıştırılır işçiler. Fabrika önündeki güvenlikçiler dağıttırma işçi bültenlerini. Güvenlikçileriniz diyor ki, kaldırımlar bile sizin özel mülkiyetinizmiş! Doğru mu? Çok para haramsız olmaz derler Hacı Ülker Bey, siz ne dersiniz?

Daha 97 isim var listede. Doğan, Sabancı, Eczacıbaşı takip ediyor sırayı.

Kriz mriz, “yan yattık”, “şimdi battık” diye diye devlet desteklerini kaptınız. İşçileri kapı önüne koydunuz. Daha düşük ücret, daha fazla çalışma derken krizi vurguna çevirdiniz. Anlatın başarı öykülerinizi dergilerde gazetelerde.

En çok parayı sağlığınıza harcıyormuşsunuz yazılanlara göre. Medyada görüyoruz, yüzünüzden sağlık fıskırıyor. Sizi zengin edenler, tersanelerinizde, madenlerinizde, fabrikalarınızda sağlıklarını, ömürlerini tüketiyor, iş kazalarında can veriyor. Kanlarımız sağlığınıza can katıyor.

Sanattan da pek anlarsınız. İnceliklisiniz ne de olsa. Malikânelerinizin duvarlarında milyonluk tablolar... Hava atmak ucuz değil sizin âlemde. Seyahatler, şık restoranlar, gurme yemekleri... Yiyin efendiler yiyin! Hazır işçiler örgütsüzken yiyin! Vaktiniz varken yiyin! Sömürü düzeniniz alt edilene dek yiyin! Aksırıncaya, tıksırıncaya, patlayıncaya kadar yiyin! ■

Dört Mevsim Bahar Olur, İşçiler Birleşirse!

■ Gazi Mahallesi'nden bir işçi

İstanbul'a göç etmiş bir işçi ailesinin dört çocuğundan biriyim. Biz her kış aynı hikâyeyi yaşıyoruz. Aynı zamanda milyonlarca işçi çocuğunun da hikâyesi bu. Kış mevsimi çok soğuk geçer hepimizin bildiği gibi. Özellikle de işçi aileleri için dört mevsimin en sevimsizidir KİŞ. Bu mevsimde işçi-emekçi ailelerinin harcamaları diğer mevsimlere göre daha da fazla olur. Kış mevsiminde en temel sorun ısınmaktır.

1989 yılında İstanbul'a göç ettik. Biz İstanbul'a, yoksulluk ise bizim hayatımıza göç etmişti. Hem de öyle bir göçtü ki bu, yerini çok sevmiştiki yoksulluk. Bir türlü hayatımızdan çıkmak bilmedi. Yokluk kış aylarında kendini daha da çok hissettirirdi. Çok sonra öğrenecektim onunla barışık yaşamam gerektiğini... Çocukluk işte, hayallerim mevsimlikti ama en büyük hayalim, kışları her odası sıcak bir evde ve sıcak giysilerin içinde yaşamaktı. Bunlar hayal olmanın ötesine hiç geçemeyecekti.

Bir gün sabah uykudan kalktığımda odanın içi buz gibiydi. Yataktan hiç çıkasım yoktu. Ama dışarıdaki parlaklık odanın içini tüm pırlıltısıyla aydınlatıyordu. Annemin odaya girmesiyle kalkmam aynı anda oldu. Annem dışarıda kar yağdığını haber verdi. Hemen pencereye koştum. Dışarı bembeyaz olmuştu. İçimde bir sevinç oluştu, ne kadar güzel değil mi anne dedim, sevincimi paylaşmış olmam annemin pek hoşuna gitmemişti. Çünkü evde yakacak bir şey yoktu. Annem bunu düşünüyordu. Ve o gün de üstelik Salı günüydü. Salı günleri, bizim evimizin iki sokak arkasında kurulan Salı pazarından birkaç gün ısınmak için meyve kasaları ve kâğıt topluyorduk. Tezgâhların altına düşen meyve ve sebzeleri de utana sıkıla elimizdeki poşete koyuyorduk kardeşlerimle. Ama karın yağması demek o gün pazarın kurulmaması demekti. Çünkü kar yağınca pazar normal havalardaki gibi verimli olmuyordu. Pazarcıların birçoğu o gün tezgâh açmıyordu. Bu durum bizim eve ısınmak ve yemek için yeterli bir şeyler getiremeyeceğimiz anlamına geliyordu ve annem böyle günlerde daha çok üzülürdü. Ve benim kar sevincim kursağımda kalırdı.

Hiçbir kış düşlediğimiz gibi olmadı. Dışarıdan geldiğimizde sıcak bir ev bizi hiçbir zaman mayıştırmadı. Çocukluğumuz ve gençliğimizin en güzel yılları, kışları ısınmadan geçti. Biz büyüdükçe yoksulluğumuz da büyüdü. Bugün aradan tamı tamına 21 yıl, hatta birkaç gün sonra 22 yıl geçmiş olacak. Dünyada birçok şey değişti. Dengeler altüst oldu. İklimler bile birbirine karıştı. Ne hükümetler gelip ne başbakanlar türlü vaatlerle kandırdı bizi ve bugün birçoğu hayatta bile değil. Açık kömür satışları yasaklandı. Kömür torbaya girdi. Binalarda kömürlükler artık neredeyse yok. Kışı geçirmek için artık bir ton ya da iki ton kömür alma devri kapandı. Zaten bu kadar parayı denkleştirmek de mümkün görünmüyor. Şimdi çuval çuval al, oh ne rahat. Ve birçok evde doğal gaz var artık. Tüm bu değişikliklere rağmen, çocukken kışları her odası sıcak bir evde ve sıcak giysilerin içinde yaşamak hayalim bunca zamanın geçmesine rağmen halen en büyük hayalim olmaya devam ediyor. 30 yaşına geldim neredeyse, mevsim kış ve evimde doğal gaz olmasına rağmen ben yine benim gibi milyonlarla birlikte üşüyorum, üşüyoruz. Öylesine çok üşüyoruz ki, bugün dünyada donarak ölenlerimizin sayısı oldukça fazla.

Dünden bugüne dünya üzerinde değişen tek şey yoklukların ve yoksulluğun daha da arttığıdır. Bunu göremeyecek kadar körleştirmişler gözlerimizi. Siz de bir düşünün bakalım çocukluğunuzu, daha ne hikâyeler çıkacak ortaya kim bilir. Ve kıyaslayın dünle bugünü, neler değişmiş hayatımda diye. Lütfen sorgulayın yaşamınızı. Göreceksiniz aslında yaşamızdan başka birçok şeyin değişmediğini. Ama artık düşüncelerimizi değiştirmeliyiz. Bize bu sömürü düzeninden yâr olmaz, bu düzeni değiştirmeliyiz. Sömürünün, açlığın ve üşümenin olmadığı gıcır gıcır bir düzen getirmeliyiz. O zaman güneşin sıcaklığı dört mevsime yeter ve hiç kimse üşümek zorunda kalmaz. Nasıl mı yapacağız bunu? Bu sorunun cevabı UİD-DER'de dostum. Sen de gel, gerçekleştirmek için hayallerimizi birlikte mücadele edelim. ■

UİD-DER Sarıgazi'de

■ Sarıgazi'den bir işçi

Geçtiğimiz pazar günü UİD-DER Sarıgazi temsilciliğimizin açılışını yaptık. Etkinliğimizin tüm süresi boyunca coşkulu katılım görülmeye değerdi. Açılışımızı birçok işçi ve öğrenci arkadaşımızın katılımıyla gerçekleştirdik. Omuz omuza ve kol kolaydık hep birlikte.

Ama ben size çok daha öncesini yazacağım. İlk dernek yeri aramalarımızı, duvara vurduğumuz ilk boyayı, içtiğimiz ilk çayı ve aldığımız keyfi. 2 ay önce başladık biz sürecimize. Karış karış dolaşıp, didik didik ettik Sarıgazi'yi. Çok fazla yer de bulduk ama dudak uçuklatan fiyatlarla karşılaştık. Bütün uğraşların sonunda bir yer bulduk. Eskiden kahve olarak kullanılan, duvarları sigara kokan, içeri girdiğimizde kaçmak istediğimiz bir yerdi burası. Ama biz adam olmaz demedik, sıvadık kollarımızı ve işten çıkışlarımızda soluğu orada aldık. Herkes bir parçasını yaptı, bütünü hayal ederek. Sıvalar yapıldı, kepenkler boyandı derken yavaş yavaş güzelleşiyordu dernek yerimiz. Artık ince işlerin kaldığı bir gün, kapıdan içeri giren dükkân sahibi "Yahu, burayı ne kadar değiştirmişsiniz, ne kadar güzelleştirmişsiniz" dedi. Anlamıştık elle tutulur, gözle görülür bir şeyler yaptığımızı. Her akşam yeni bir şeyler ekliyorduk. Perdeler, panolar, dolaplar, evimizde fazla bul-

duğumuz her şeyi taşıyorduk derneğimize. En sonunda yerleri temizleyip, işimizi bitirdikten sonra bir dükkâna baktık, bir de birbirimizin yüzüne. Tatlı bir yorgunluk, başarmış olmanın verdiği mutluluğumuz duruyordu ortada. Pirenin bile kaçmak istediği yeri, girenin çıkmak istemeyeceği bir yer haline getirmiştik sonunda.

Şair der ki "iyi, kötünün içinde gizlidir" ve her şeye rağmen, o iyiliği ortaya çıkarabilmektedir hüner. Bizim hünerimiz örgütlü olmamızdı, birlik olmamızdı ve sınıfımızın kültürü olan dayanışma kültürümüzdü. Biliyoruz ki şimdi başka iyiler gizli, başka başka kötülerin içinde. Haydi, çekip çıkaralım iyi olanı hünerli ellerimizle. İşte dostlar biz bu temelde yola çıktık ve bu inançla açtık yeni temsilciliğimizi. Geliştiriyor ve mücadeleye devam ediyoruz coşku-muzla. ■

Akkardan, Çel-Mer ve UPS Direnişlerinden Dersler

2010 yılı içerisinde 48'den fazla direniş yaşandı. Bu direnişlerin hepsi işçiler için çok önemliydi. Bu direnişler arasında ayrı bir özelliği olan Akkardan, Çel-Mer ve UPS direnişlerini UİD-DER'in Gebze, Tuzla ve Ankara Tuzluca'yı temsilciliklerinde düzenlenen seminerlerde ele alındı. Gebze ve Tuzla'daki seminerlere Konveyör, UPS, Sa-Ba, İleri Elektrokimya direnişçileri, Akkardan, Rimaks, Tekimsa direnişçileri ve Tuzla deri işçilerinin yanı sıra birçok sektörden işçi katıldı.

Etkinliklerin ilk bölümünde Akkardan, UPS ve Çel-Mer'de direnişe katılan işçilerle röportajların yer aldığı video görüntüleri izlendi. Röportaj ya-

pılan Akkardan direnişçileri, sendikalara sahip çıkmak gerektiği ve sendika bürokratlarıyla mücadeleyi elden bırakmamak gerektiği üzerinde durdular. Akkardan direnişi, mücadelenin kaderinin sendika bürokratlarının eline bırakılmayacağını gözler önüne serdi.

İşgalle sonuçlanan Çel-Mer direnişi baştan sona kadar işçilerin inisiyatif alması, mücadelenin meşruiyetini kendi haklılıklarında aramaları bakımından öğreticiydi. Direnişçiler fabrikadaki işçilerle bağlarını koparmamışlar, komiteleri aracılığıyla ailelerini mücadeleye dâhil etmişlerdi. Çel-Mer işgali, sendikacıların ezberini bozması ve işçilerin inisiyatifi ele almaları bakımından da önemliydi.

UPS direnişinden de görüntüler izledik. 8 ay süren UPS direnişinde uluslararası eylemlerin örgütlenmesi direnişi canlı tutmuştu. 150'yi aşkın ülkede işçilerin küresel eylemler düzenlemeleri, işçi sınıfının uluslararası müca-

delesinin ne denli önemli olduğunu gözler önüne seriyordu. Yurtdışından gelen ziyaretçilerin okuduğu işçi marşları, attıkları sloganlar sınıfımızın dilinin ortak olduğunu kanıtlıyordu.

Etkinliklerin tartışma bölümünde yeni biten veya hâlâ devam eden direnişlerde yer alan işçiler kendi deneyimlerini paylaştılar. Video görüntülerinde yer alan deneyimlere dair sorulara cevap verildi. Bu bölümde, mücadelenin nasıl güçlenebileceği tartışılan konulardan biriydi. Yaşanan direnişlerin çoğunda sendikal bürokrasinin olumsuz rolü tartışıldı ve işçilerin sendikalarına sahip çıkması gerektiği üzerinde duruldu. Hemen her direnişte işçilerin inisiyatifi ele almasını ve uluslararası dayanışmanın örgütlenmesi gerektiğini vurgulayan, bu temelde çalışan UİD-DER'in ne denli önemli bir görev üstlendiğini direnişçi işçiler söz alarak dile getirdiler. Etkinlikler, yeni deneyimlerin paylaşılması ve dersler çıkartılması gerektiği konusunda salonun sözbirliğiyle sona erdi. ■

UPS İşçilerinin Konveyör Patronunun Mektubuna Yanıtı

■ Bir grup UPS Kargo direnişçisi

Konveyör'de haksız yere işten atılan işçiler, UPS direnişimize destek vermek için Kurtköy'e ziyarete geldiler. Yanlarında bir de patronun yazıp fabrikada dağıttığı bir mektup vardı. Direniş yerinde, yazdığı mektubu hep birlikte okuduk. Hasan Basri Aksu bu mektubunda genç direnişçi kardeşlerimizi küçümsemiş, sapla-samanı ayıramadıklarından bahsetmiş, kendi kendine övünüp durmuş. Madem öyle, Hasan Basri Aksu'ya bizim de birkaç lafımız var.

"40 yaşın üstündekilere sorun, benim görüşlerimi onlar da söyler" demişsiniz. Biz 40 yaşın üstünde olan işçileriz. İşçiler neden direnir? Aylardır UPS önünden ayrılmadık. Direnişimiz, UPS veya Konveyör patronlarını ve onların dayattığı iş koşullarını çok sevdiğimizden değil, bu koşulları işçiler lehine değiştirmek içindir. Üstelik övündüğünüz gibi Konveyör'deki işçilerin hakları, sözleşmeli işçilik, çalışma koşulları, asgari ücret, iş kazaları nedeniyle hiç de diğer fabrikaların yüzde 90-95'inden daha iyi değildir. Tam tersine en az diğerleri kadar kötüdür.

"Safkan 68'li" olduğunuzu yazıp durmuşsunuz Hasan Basri Bey! Siz o günleri yaşadınız ama o günlerden hiçbir şey öğrenmemişsiniz. 68'li günlerde mücadele eden işçi ve öğrenciler vardı. 68 günlerinde diyelim siz kazara bir iki eyleme katıldınız, peki bugün 2010'da hakkını arayan işçilerin hak aramasına neden paçanız tutuşarak engel oluyorsunuz? "Kaplanlara yem olan ceylanları" örnek vermişsiniz. Bu düzen böyle, rekabette güçlüler kazanır demeye getirmişsiniz. Hasan Basri Bey, unutmayın ki ceylanlar her zaman kaplanlara av olmaz. Üstelik hiçbir hayvan lüks için öldürmez. Doyduktan sonra avına dokunmaz. Üstelik orası orman ve onlar hayvan! Fakat sizin gibiler çok iyi biliyoruz ki doymuyor ve tüm dünyayı orman kurallarıyla yönetmek istiyor. Yıllardır asgari ücretle, işçilerin kollarını kopara kopara servetinize servet kattınız. Fabrikalarınızı büyüttünüz.

Krizde dahi işçileri işten atmadığınızı söyleyerek kendinizi temize çıkartmışsınız. Sözleşmeli işçileri işten atan siz değil misiniz? Asgari ücretin altında işçi çalıştıran siz değil misiniz? Klima ürettiğiniz halde yazın sıcaklığında işçilere bir klimayı çok gören siz değil misiniz? 1200 işçinin gençliğini, çalışkanlığını, dürüstlüğü gün gün emen sizi hiçbir zaman unutmayacağız Hasan Basri Bey. Utanmadan diyorsunuz ki, işçilerden

sonra eve gidiyorum, bir işçinin uyuduğu kadar rahat uyumuyorum, kapım herkese açık, kazandıklarımı fabrikaya veriyorum ki işçilerin tazminatlarını ödeyeyim. Sizin bu satırlarınızdan sonra biz UPS işçileri sizi yılın en ikiyüzlü patronu ödülüne layık gördük. Hangi işçiye tazminat verdiniz? Hangi işçi sizin gibi lüks içinde yaşıyor? Eğer sözünüzdeyseniz, bir gün siz bir işçinin evinde, bir işçi de sizin evinizde yaşasın bakalım.

Mektubunuzu okurken, bir direnişçi dayanamadı, "arkadaşlar bu adam bunları yazarken hiç mi vicdanı sızlamamış" dedi. Siz genç işçi kardeşlerimizi sapla-samanı ayıramamakla, gençlik heyecanı, grup psikolojisiyle hareket etmekle itham etmişsiniz. Sömürürken nede-se gençliklerine ve heyecanlarına bakmıyorsunuz, tersine bunlar işinize geliyor değil mi? O gençler birbirine sahip çıktılar. Heyecanları dostluk ve dayanışmadan ileri geliyor. Bunların zerresi sizde var mı? Başınız derde girse kim dostça yardımınıza koşacak, bir düşünün. Etrafınızda en az sizin kadar çıkarıcılardan başka kim var? Genç direnişçi kardeşlerimiz onurlarına sahip çıkmanın, alın terine sahip çıkmanın gururuyla hareket ediyorlar.

Konveyör'de çalışan işçi kardeşlerimiz. Siz de biliyorsunuz ki, aynası iştir kişinin lafa bakılmaz. Bizleri asıl olarak ilgilendiren sizlersiniz. Bu mektubumuzu sizleri düşünerek yazıyoruz. İşten atılan işçilere destek için fabrika önüne geldik. Hep beraber, yağmura rağmen sloganlarımızı duymanızı istedik. O gün patron sizleri bizden kaçırmıştı. Evlere erkenden yollamıştı. Sizlerin içinden böyle direnişçi, cesur ve mert işçilerin çıkması bizleri çok ama çok sevindirdi. Onları dinleyin, onlarla konuşun, direnişlerine destek verin. Onlar işçiler arasında birlik olsun, hakları yenilmesin, sendikaları olsun istiyorlar. Yürüdükleri yolda kendi çıkarlarını değil, hep beraber, bütün Konveyör işçilerinin çıkarlarını yükseltmek için yürüyorlar. Bugün onlara yapılanlar sanmayın ki yarın size yapılmayacak. Yarın sizlere daha beteri yapıldığında yanınızda kim olacak? Bugünden onlara sahip çıkın. Birleşin. Birleşen işçileri hiçbir Hasan Basri yenemez. ■

Mavi Yaka, Beyaz Yaka Ayrımı Patronların Oyunu

■ Gebze'den bir ofis işçisi

Merhaba dostlar, ben yaklaşık 13 yıldır ofis işçisi olarak bir fabrikada çalışıyorum. Ofis işçisi diyorum çünkü ben işçi olduğumun ve sınıfımın bilincindeyim. Yıllardır biz işçilerin bütünlüğünü bölmek için türlü entrikalar çeviren patronlar, ofis işçisiyle üretim işçisini ayırmak için “sen beyaz yakalısın, onlar mavi yakalı” diyerek sınıfımızı görmemizi engellemişlerdir. Nedir mavi yaka, beyaz yaka?

Beyaz yakalı işçiler daha çok masa başı işi yapan, temiz giyimli ve patronlara yakınlıklarıyla tanınırlar. Kendilerini üretim işçilerinden her zaman farklı görür ve genellikle üretim işçilerine tepeden bakarlar.

Aslında bunun suçlusu tabii ki ofiste çalışan işçiler değil. Patronlar kendi kârlarını daha fazla arttırmak için kendilerine yandaş arar, bunu da genellikle ofis işçisi üzerinden yaparlar. Üretimi daha fazla arttırmak, üretim işçisinin nefes bile almadan çalışmasını sağlamak, yaptıkları üretimleri kontrol etmek, üretim işçisinin açığını aramak, onları daha çok sömürmek için bizleri kullanırlar. Her zaman yaptıkları gibi işçiyi işçinin karşısına dikerler. Bizlere eğitim farklılığından, kültür farklılığından dem vurarak üretimde çalışanlardan farklısınız diye türlü yalanlar söylerler. Bizler patronun sağ koluyuz ya! Kârlarına kâr katmamız gerekli ya! Bizler de kendimizi Kaf dağında görür, yaptığımızın farkında olmadan onların oyunlarına dâhil oluruz.

Aslında patronların umurunda bile değil mavi yaka, beyaz yaka.

Mavi yakalı işçileri nasıl sömürüyorlarsa aynı şekilde beyaz yakalı işçileri de sömürüyorlar. Ücret düşük olsa dahi sırf ofis işi olduğu için ve farklı bir konum hayal ettiğimiz için patronun bütün yaptıklarını kabul ederiz. Mesaiye kaldığımızda beyaz yakalı olduğumuz için fazla mesai ücreti bile alamayız. Birçok kişinin yapacağı işi bir kişiye yaptırırlar. Patron öyle bir kimliğe büründürmüştür ki ofis işçisini, mesai saati dışında bile işteymişsin gibi davranırsın, bütün gün hizmet ettiğin yetmemiş gibi akşam eve gelince de telefonlarla devam eder işçiliğin. Fakat işlerine gelmediğimiz zaman mavi yakalı olalım beyaz yakalı olalım koyarlar kapının önüne gözümüzün yaşına bakmadan. Hakkımızı aramaya kalktığımızda ise “Bunu sizden beklemezdim, sırtımdan vurdunuz” diyorlar. Kraldan çok kralcılık yaptırmak istiyorlar bize, biz bu oyuna gelecek miyiz? Gelmemeliyiz. Bizim sınıfımız belli, biz işçi sınıfıyız. Beden işçisi, kafa işçisi biz bir bütünüzd. Onlar kendi çıkarları doğrultusunda bizi ayırıyorlar, biz sınıfımızın bilincinde olursak onların oyunlarına gelmeyiz. ■

Ellerimizi Biraz da Kendimiz İçin Çalıştıralım

■ Hadımköy'den bir deri işçisi

Arkadaşlar ben Gezer adlı terlik ve ayakkabı üreten fabrikanın diğer bir işletmesi olan Gez-deri'de çalışıyorum. Çalıştığım fabrikada malumunuz ayakkabı ve terlik üretiminin yanı sıra ünlü markalar (İstikbal, Mondri, Bellona vs.) için binlerce metre deri üretilmekte. Bizler 12 saat çalıştığımızdan günümüzün yarısından çoğunu fabrikada geçiriyoruz, ama ne için?

Ömrümüzden ömür gitmesi için, uzun saatler boyunca çalışmaktan sevdiğimizimize yeteri kadar zaman ayıramamak için, fabrikadan dışarıya kafamızı çıkarıp dünyada olup biteni görmememiz için, patronu zengin etmek için! Evet arkadaşlar, bizler fabrikada uzun saatler çalışarak kendimize bir gelecek kurmayı bir yana bırakalım, bitkin, dünyadan ve kendimizden bihaber yaşayan ve fabrika üretimi muhabbetinin dışına çıkamayan insanlar haline geliyoruz. Peki, hangi koşullarda çalışıyoruz?

12 saat çalışmamıza karşın yarım saatlik yemek pay-

dosumuz var. Uzun çalışma saatlerimize karşın sigorta primlerimiz asgari ücret üzerinden ödeniyor, yani “dindar” patronumuz hem şimdi çalışıyor, hem de geleceğimizi düşünüp ondan çalışıyor. Uzun çalışma saatinin verdiği psikolojiyle ve makinelerin çoğunun eski olmasından dolayı iş kazaları sık yaşanıyor. Yemek molaları çok kısa ve yemekler çok kötü. Genellikle yemekten sonra herkes kantine uğruyor. Böylece zaten azıcık olan asgari ücretimiz de buralara gidiyor.

Arkadaşlar, yapılan haksızlıklara ancak hep beraber dur diyebiliriz. Karşımızda duran bu rezalete ancak beraber olursak son verebiliriz. Bu kadar berbat bir ortamda ne kaybedebiliriz ki? Oysa bu kötü koşullara son verebiliriz. Çünkü bu eller çok becerikli, çünkü bu eller çok değerli şeyler üretiyor. Patron için çalıştırdığımız ellerimizi kendimiz için çalıştırıp masaya vurmanın zamanı gelmedi mi? ■

Brillant İşçisi, Seni Soyana Dur De!

■ Beylikdüzü'nden bir işçi

Merhaba işçi kardeşlerim. Ben BRİLLANT tül perde fabrikasında çalışan bir işçiyim. Bir arkadaşımız hakkını aradı ve yapılan haksızlıklar karşısında sesini çıkardığı için 3 ay içerisinde 4 defa bölümü değiştirildi. Bu durum da gösteriyor ki, işçi düşmanları boş durmuyor. Bu haksızlıklara ve yöneticilerin psikolojik baskılarına sessiz kalmamak gerekiyor. Tüm baskılara rağmen işimizde çalışmaya devam etmeliyiz.

Zorla fazla mesaiye bırakılıyor ve ücretlerimizi 4 ay gecikmeli alıyoruz. **Ayda 120 saat fazla mesaiye kalıyoruz, bunun SGK'ya bildirilmesi gerekmez mi?** Bu işçi düşmanları bizi soymanın hesabını yapmaktan başka ne yapıyor? Her işçinin bunu kendisine sorması gerekmez mi? Biz işçiler bu kadar hırsızlığa göz göre göre sessiz kalıyoruz, bu nereye kadar böyle gidecek? Hep birilerinin hakkımızı yemesine ve bizim sırtımızdan zengin olmalarına göz mü yumacağız? Ben işçi kardeşlerimi birlik olmaya davet ediyorum. Biz birlik olursak bütün haklarımızı söke söke alırız.

Biraz geriye dönüp bakarsak, bu işyerinde kaç defa sendikalaşma çalışması oldu, ama hep patronun engeline takıldı. Peki, bu adam neden istemiyor sendikayı? Çünkü sendikalı olursak ücretlerimiz artacak,

yan ödemelerimiz artacak, resmi tatillerde zorunlu çalışma olursa 60 TL değil 100 TL verecek, kafasına göre işçi atamayacak. İşte bu yüzden istemiyor sendikayı. İşte bu adamın ne kadar soyguncu olduğunu ve yöneticilerin de biz işçilere nasıl bir düşmanlık ettiğini buradan görebiliriz. Patron sendikayı istemiyor, çünkü o Mısır'a, İran'a, Moldova'ya yeni fabrikalar açıyor, hem de bizim sırtımızdan kazandığı o haksız paralarla. Patrona göre biz kafası önde gezen, patron için çalışan, ses çıkarmayan koyunlarız. Neden bizim başımızın dik durmasını istesin ki? Nasılsa iflas yalanlarıyla uyutuyor bizleri, Kırac iflas etti, sıra Beylikdüzü'ndeki fabrikada diyor, yeter ki biz uyuyalım. İşçi kardeşler bu patronun yalanını ortaya çıkarmak bizlerin elinde. Adam fabrika kuruyor biz avucumuzu yalıyoruz, adam arkadaşlarımıza çıkış imzalatıyor biz sessiz kalıyoruz, o zengin oluyor biz yükünü çekiyoruz.

Ben biliyorum ki hiçbirimiz bu haksızlıkları kabul etmiyoruz, o zaman sessiz de kalmayalım. Biliyorum ki korkuyoruz, oysa neden korkacağız, asıl korkması gerekenler patronların ta kendisi ve onun yalakalarıdır. **Bu işçi düşmanlarının yaptığı haksızlıklara dur diyelim, geleceğimizi bunların eline bırakmayalım.**

Birleşen Brilliant işçileri yenilmezler! ■

Bıçak Kemikte

Eti geçti
Duydun mu
Bıçak kemikte
Duymadınsan duy artık
Behey allahın kulu
Bıçak kemikte

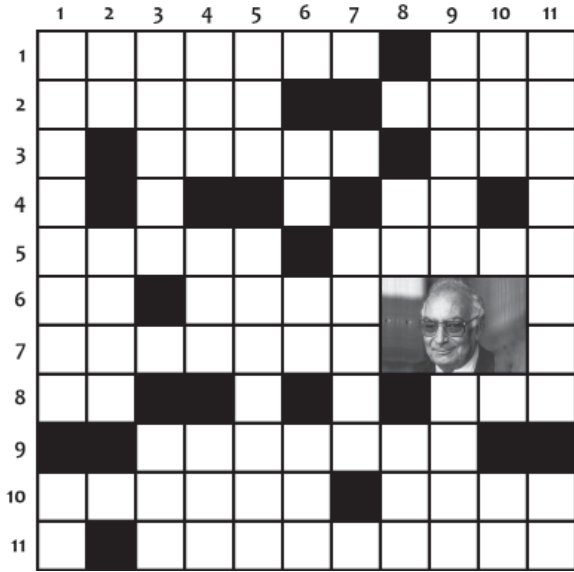
Duy da silkin n'olursun
Bu ne biçim uyku bu
Bıçak kemikte
Verilmemiş alınmış hep
Yük vurulmuş dağlar gibi - insanlık bu mu
Çalıyor sömürünün imdat çanları
Kimıl da kurtar şu onurunu
Bıçak kemikte
Topraksı paylaşılmış kıyılarsa yağmalanmış
Umut hacizde

Ya bu neyin puşluğu bu
Sana yokluk sana yasak sana dam
İnsan değil -haşa- bir yağmacı soyu bu
Bıçak kemikte.

Üretensin yaratansın yürütensin dağları
Bakma öyle kilit kilit duvar duvar
Yetsin artık bu susku
Bıçak kemikte
Anasın boynun bükük babasın kolun kırık
Oğullar kan içinde
Kaldır artık başını
"kalsın benim davam - divana kalsın" demiş ozan
O divan sensin artık
Bıçak kemikte

Hasan Hüseyin Korkmazgil

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Adı söylendiğinde işçileri akla getiren, kent ile özdeşleşen bir demir çelik fabrikası. Üzüntü, sitem bildiren söz
2. Baştan sona bestelenmiş, sololu, korolu orkestralı sahne oyunu. Tekstilde kumaşla astar arasına konularak giysinin dik durmasını sağlayan kolalı bez.
3. Fotoğraftaki yazar... Kemal. Harf, şifre.
4. Boru sesi.
5. Patronların işçilere dayattığı kurlarsız çalışma yöntemi. Alıştırma.
6. Evet. Gösteriş.
7. Kötü beslendikleri ve ısınmadıkları için kış aylarında işçilerin yakalandığı göğüs rahatsızlığı.

8. Eski Mısır'da güneş tanrısı. Birden fazla kişi arasında bölüşülmüş bir bütünden, bu kişilerin her birine düşen bölüm, hisse.
9. "İnsanı insana insanla anlatma" olarak da tanımlanan sahne sanatı.
10. İşsizlik, işsiz kalma. Bir çeşit alkol.
11. Bültenimizin başyazısında konu edindiğimiz, işçi sınıfının sömürsünü daha da katmerli hale getirecek olan yasa.

Yukardan Aşağıya

1. Patronun işten atma saldırısına boyun eğmeyerek direnişe geçen işçilerin, Tuzla'da çalıştığı metal fabrikası. Bir hayvan.
2. Avrupa Parlamentosu'nun kısaltması. Evlere, çeşmeden su taşımaya iş edinmiş olan kimse.
3. Mağazalarda ürünlerin yerleştirildiği raf. Hoşa giden durum, lezzet, zevk.
4. Mola. Çocuk dilinde umacı. Uluslararası Çalışma Örgütü'nün kısaltması.
5. Kafa, ser. Özellikle gençlere pompalanan, çok çalışmayla ulaşılabilecek statü.
6. Dünyanın uydusu. İngilizcede bir harfin okunuşu. Ankara Ticaret Borsasının baş harfleri.
7. Bir şeyi yapabilme, başarabilme gücü.
8. Uzaklık belirten sözcük. Oy.
9. Bir kimsenin veya topluluğun temsilcisi. Maden eritilen kap.
10. Telefon sözü. Duman lekesi.
11. İstanbul'un batısında bulunan, işçi mahalleleriyle iç içe geçen bir sanayi bölgesi. Bir nota.

Geçen Ayın Çözümü

İşyeri Adı veya Patron Değişiyorsa, Bizim Haklarımız Ne Olacak?

İşyerlerinde yıllarca üç kuruş maaşa, ağır ve kötü iş koşullarında çalıştırıyoruz. Buna rağmen patronlar kendi çıkarları doğrultusunda sürekli cambazlık yapmaktan da geri durmuyorlar. Çalıştığımız işyerinin kâğıt üzerinde sürekli adı değişiyor veya gün geliyor patron fabrikayı temelli satıyor, işyerinin sahibi değişiyor. Ya da bir fabrikada bulunan taşeron şirket sürekli olarak çeşitli isimler altında işçilere iş sözleşmeleri imzalıyor. Patronlar bu değişiklikleri kendi çıkarları için yapıyor, biz işçilerin haklarını gasp ediyorlar. Örneğin, işçiler sendika üyesi olmasın, iş kanunundaki kimi haklardan yararlanmasın, tazminat hakkı kazanmasın diye yapılıyor bu değişiklikler. Her durumda hakları yenen, alacaklarını bir türlü alamayan, iş mahkemelerinde zor durumlara düşen bizler oluyoruz. Eğer şirket adı değişiyor veya patron değişiyorsa ve haklarımız ödenmiyorsa işçi arkadaşlarımızla birlikte haklarımızı aramasını ve almasını bilmeliyiz.

1) Patron aynı kalıyor ve çalıştığımız şirketin adı değişiyorsa (örneğin "Öz İpek" iken, "Sağlam İpek" olduysa) ne yapmalıyız? Bu değişikliği nasıl anlayabiliriz ve ne yapabiliriz? Her ay bordromuzu almalı ve bir önceki aydan farklı olarak değişiklik olup olmadığını kontrol etmeliyiz. Örneğin şirket ismi ya da işyeri numarasını mutlaka kontrol etmeliyiz.

2) Şirket ve patron değişiyorsa ne yapmalıyız? Şirket başkasına devredildiyse her hakkımızın da devredildiğine dair "devir sözleşmesi" istemeliyiz. İşten çıkarıldığımızda eski şirketteki ihbar, kıdem tazminatımızı ve her türlü alacağımızı almalıyız. Ben sorumlu değilim diyen yeni patrona da mutlaka dava açmalı ve hakkımızı yedirmemeliyiz.

Peki, böyle bir durumla karşılaşmamak için nasıl davranmamız gerekiyor? Karşılaşırsak ne yapmamız gerekiyor?

- İş sözleşmesine göre, işyerinin devrinde patron değişebilir ve onun yerini yeni patron alabilir. Bu durumda yeni patron işçilerin tüm hak ve borçlarını üstlenmiş olur. Yeni patron işçileri işten çıkaramaz.
- 4857 Sayılı İş Kanununun 6. maddesinde belirtildiği gibi işyerinin tamamının veya bir bölümünün devrinde işçilerin alacaklarından eski ve yeni patron birlikte sorumludur. Eski patronun sorumluluğu yasa da 2 yıllık süreyle sınırlandırılmıştır.
- İşyerinin ismi değiştiğinde veya aynı isimde başkasına satıldığında (yani patron değiştiğinde) işçilerin bütün haklarını ödeme sorumluluğu hem eski hem de yeni patronadır.
- İşyerinin devri nedeniyle işçilerin ücret, yıllık izin, kıdem tazminatı, ihbar tazminatı gibi hakları eski patronun sorumluluğundan yeni patrona devredilir.

Yeni patron işçilerin bütün haklarını devraldığını yazılı olarak taahhüt etmelidir.

- Şirket ismi veya patron değiştikten sonra, herhangi bir nedenle işçi istifa ederse ya da patron işçiyi işten çıkarsa bile, işçiye eski şirkette kazandığı kıdem tazminatını ödemek zorundadır.
- Söz konusu olan işyerinin isminin ya da patronun değişmesi değil bizim o işyerinde çalıştığımız sürenin ve yaptığımız işin süreklilik arz etmesidir. Kıdem tazminatı hesaplamasında bu süre dikkate alınır. Açılan davalarda bu durum göz önünde bulundurulur. Ancak işyerindeki iş arkadaşlarımızın bize ve bizim de onlara şahit olmamız gerekir.
- Patronların, bizlerin haklarına el koyarak kârlarına kâr katma çabaları hiçbir zaman sona ermeyecektir. İşyerinin devri ve satışı gibi durumlarda tüm işçiler bu değişiklikten etkilenecektir. Bu nedenle haklarımızı öğrenmeli, işçi arkadaşlarımızla birlikte hareket etmeli ve hakkımız olanı patronlara yedirmemeliyiz. Bu konuda sorun yaşayan her işçi kardeşimiz derneğimiz ÜİD-DER'e başvurarak yardım alabilir. ■

Kıraç Fabrikalar Bölgesinde İşçi Olmak

■ Sefaköy'den bir işçi

Kıraç bölgesi, İstanbul'un Avrupa yakasında Küçük Çekmece gölü ile Büyük Çekmece baraj göllerinin arasında, kuzeyinden TEM yolu, güneyinden ise E-5 Karayolu geçen dev bir sanayi havzasının tam ortasında yer alan birkaç işçi mahallesinden oluşmakta. Bu bölgede irili ufaklı çok sayıda fabrika var. Halen inşaatı süren fabrikalar da mevcut. Fabrikalar bölgesinin hemen yanında işçi mahalleleri uzanıyor; bazı kısımlarda fabrikalarla işçi mahalleleri iç içe geçmiş durumda.

Birçok sektör ve fabrikada asgari ücret uygulanıyor. Çalışma süreleri ortalama 12 saat. Sigortasız ve iş güvencesiz çalıştırılan işçilerin yanı sıra, çok sayıda çocuk işçi de çalıştırılıyor. Bu fabrikaların hemen yanı başında ise bir işçi mahallesi var. Esenyurt ilçesine bağlı Akçaburgaz mahallesinde yoğun olarak Kürt emekçiler ve Samsun'dan göç etmiş işçiler yaşıyor. Bu bölgedeki fabrikalara en yakın işçi mahallesinin dört bir tarafı da fabrikalarla çevrili.

Bölgedeki fabrikalar metal, matbaa, deri, tekstil, ayakkabı ve gıda başta olmak üzere çeşitli sektörlerde üretim yapıyor. Genel olarak 2 veya 3 vardiya çalışılıyor. Bölgede sendikalı işyeri yok denecek kadar az. Metal sektöründe üretim yapan Gimsan fabrikasında Birleşik Metal-İş sendikası; ambalaj sektöründe faaliyet gösteren Huhtamaki fabrikasında ise Lastik-İş sendikası örgütlü.

Bölgedeki fabrikalarda on binlerce işçi çalışıyor. Çalışma koşulları ağır ve sağlıksız. Gündüzleri fabrikaların dizildiği caddeler genelde sakin. Fabrikalar arasında iş arayan işsizler dolaşıyor. Fabrikaların etrafında büfeler bulunuyor. İşçiler genelde bu büfelerde sabahları ayaküstü kahvaltı ediyor, öğlenleri yemek yiyor. İş çıkışında pek çok işçi, evlerinin bulunduğu mahallelere toplu halde yürüyerek gidiyor. Fabrikaların arasında 2 tane de endüstri meslek lisesi mevcut. Bölgeyi incelerken, Metanorm PVC fabrikasında çalışan üç genç işçiyle ayaküstü sohbet ediyoruz. Eren ve Halil, amca çocukları. Diğerinin adı Emre. Eren 16, Halil ve Emre 17 yaşında. Bir yıldır Metanorm'da çalışıyorlar. Okula gidemediklerini, çünkü çalışmak zorunda olduklarını anlattılar. Onlara derneğimizi ve *İşçi Dayanışması* bültenini tanıttık. "Mektup yazsak çıkar mı?" diye sordular.

Biz dolaşmaya devam ederken 2 genç işçiyle daha tanıştık. Tayfun 17, Bekir 22 yaşlarında. İkisi de Tiger Terlik'te çalışıyor. Bekir 1 ay içerisinde 3-4 defa iş değiştirmiş. Sürekli işyeri değiştirme genç işçilerde çok yaygın. Daha iyi çalışma koşulları veya daha insafli patron arıyorlar. Hatta bu hayattan kendilerini kurtaracak bir fırsat! Bekir 13-14 yaşından beri çalışıyor. Çalıştığı işyerlerindeki sigortasız ve ağır çalışma koşullarından söz etti. Tiyatroculuk yapıp bu hayattan kurtulmak istiyor. Müjdat Gezen Tiyatrosu'nun kapısını aşındırmış uzun süre. Söylediğine göre seçmelerde 3. olmuş ama ailesi kursa gitmesine müsaade etmemiş. Şimdi Ardahanlılar Derneği'nde kursa başlayacak. Anlaşılan o ki, "işçilikten kurtulma" hayali son bulmamış. *İşçi Dayanışması* bültenimize bakarlarken özellikle Gezer Deri ve Azim Çorap işçilerinden gelen mektuplar dikkatlerini çekiyor, çünkü bu fabrikalar Kıraç bölgesinde.

Bölge Çalışma Müdürlüğü'nden veya SGK'dan müfettişler Kıraç'ta işyerlerini dolaşacak olursa sigortasız çalıştırılanlar ve çocuk işçiler derhal saklanıyor patronların emriyle. Üstelik patronlar çevre fabrikaları derhal haberdar ediyorlar. Bölgedeki fabrika patronları örgütlü davranıyor.

Kıraç İstanbul'un merkezine uzak, nispeten yeni bir yerleşim bölgesi. Dolayısıyla bölgede yaşayan işçilerin büyük çoğunluğu göç ederek gelmiş birinci kuşak işçi. İşçiler henüz sınıflarının örgütlenme ve mücadele kültürü ile tanışmamış durumdadır. Büyük fabrikalarda ağır çalışma koşulları ve muazzam bir sömürü altında yaşıyorlar. İşsizlik kırbağı ile terbiye edilmiş, işten çıkarma tehdidi ile korkutulabilen, örgütsüzlük yüzünden özgüvenlerini henüz kazanamamış durumda buradaki sınıf kardeşlerimiz. Kendi haklarının farkında bile olmadan yaşamlarını sürdürüyor buradaki işçiler. Patronlar işçilerin örgütsüzlük-çaresizlik koşullarını sonuna kadar istismar ediyor. Tazminatsız işten atma, işçiye asgari ücreti bile gecikmeli ödeme bölge patronlarının arsız uygulamaları arasında.

Kıraç'ta muazzam bir sömürü ve yoksulluk var. Ama Kıraç işçilerinin kaderini değiştirecek olan Kıraç işçilerinin mücadelesidir. Eksik olan tek şey işçilerin örgütlülüğüdür.

■

